

Етнос: література, фольклор, рецепція

УДК 82.091-312.4

DOI: 10.31471/2304-7402-2025-21(77)-226-235

ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНА ПАРАДИГМА ПОВІСТЕЙ АРТУРА КОНАНА ДОЙЛА «БАСКЕРВІЛІВ ПЕС» ТА МИКОЛИ САВЧУКА «КОЛОМИЙСЬКА ІСТОРІЯ ШЕРЛОКА ГОЛМСА»

Олександр Солецький, Михайло Непийвода

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника;
76018, Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57; e-mail:
oleksandr.soletskyy@pnu.edu.ua, mykhailo.nepiyvoda.17@pnu.edu.ua

Мета. У статті досліджено міжтекстові зв'язки творів Артура Конана Дойла «Баскервілів пес» та Миколи Савчука «Коломийська історія Шерлока Голмса». Порівняльні констатування сформовано у контексті поетики «шерлокіани». **Дослідницька методика.** У дослідженні використано систему з герменевтичного, структурального, компаративного методів. Автори опираються на наукову методику семіотики, наратології, використовують методологію літературознавчої когнітивістики. Це зумовлено специфікою дослідження, його об'єктом та предметом. **Результати.** У статті констатовано й узагальнено основні форми текстуальної стилізації та модифікації, їх вияви – «маску» оповідача, імітаційні наративні ситуації, ідеостильові парадигми, з'ясовано структурно-семіотичні запозичення, сюжетні, образні, ідеологічні контексти творів.

Ключові слова: інтертекстуальність, детектив, шерлокіана, голмсіана, партнерство, нарація, сюжет.

Постановка проблеми. Твори Артура Конана Дойла про Шерлока Голмса ще за життя письменника спровокували народження особливої літературної традиції стилізацій та інтертекстуальних модифікацій, що спонукало літературознавців виокремити явище «шерлокіани» як текстомодельовальну практику у межах розгортання популярної теми, жанру, тенденції. Від першої спроби творення не/Дойлівської історії про Шерлока Голмса і доктора Ватсона Дж. М. Баррі «Пізній Шерлок Холмс» («The Late Sherlock Holmes») [13] і донині налічують більше тисячі та-

ких стилізацій – вони видавалися у різному форматі, індивідуальному чи співавторському продукуванні – «Ніч у самотньому жовтні» Роджера Желязни, «Містер Голмс» Мітча Калліна, «Сон наяву» Безіла Ретбоуна; у збірках одноосібних – «Секретні файли Шерлока Холмса», «Таємні хроніки Шерлока Холмса», «Таємні щоденники Шерлока Холмса», «Секретні документи Шерлока Холмса», «Таємні зошити Шерлока Холмса», написані Джун Томсон, «Шерлок Холмс від Кордюрі», «Шерлок Холмс і вампіри Лондона», «Суспільство Шерлока Холмса», «Шерлок Холмс і Некрономікон», «Алеї злочинців Шерлока Холмса», «Шерлок Холмс, Хроніки Моріарті» – Сільвена Кордурі; колективних – «Героїзм Шерлока Голмса», авторами якого був син Артура Конана Дойла Андріан у співавторстві з Джоном Діксоном Карром; «Шерлок Голмс на орбіті» - антологія, упорядник Майк Резнік, Мартін Грінберг; «Нові пригоди Шерлока Голмса» за редакцією Мартіна Грінберга, Керол-Лінн Россел Во та Джона Лелленберга; «Воскреслий Голмс: нові випадки із записок доктора медичних наук Джона Геміша Ватсона» за редакцією Марвіна Кея [15; 16; 20; 24; 27; 29; 30; 33; 34; 37; 38; 39; 40; 41; 42; 43] та багато-багато інших. Унікальна та «надпопулярна» історія про Шерлока Голмса і «доктора» Ватсона сформувала особливий мистецький культ, тож і мережеву інтертекстуальну художню «сітку», а літературний персонаж, на думку Алекса Вернера і К. Редмонда, спровокував попит на історії про людину, «яка ніколи не жила, але ніколи не помре» [24; 42].

В історії української літератури «шерлокіана» також має свої резонанси, що зредували різні типи стилізацій та модифікацій популярного детективного сюжету та персонажа. Перші вияви цієї гіпертекстуальної взаємодії траплялися ще за життя Артура Конана Дойла і творилися у контексті сюжетно-композиційних континуацій, цитувань, парафразів, алюзійних натяків. Як правило, використовувалися обігрування номінації персонажів, дедуктивного методу для розплутування кримінальних історій, сюжетні схеми. Зокрема, ще у 1923 році Осип Маковей публікує оповідання «Шерлок Голмес»; популярними були згадки про дойлівського персонажа в українській детективній прозі 1920-1980 років [6, с. 28], зосібна, Гео Шкурупій у оповідання «Провокатор» згадує «засоби Конан-Дойля», Юрій Шовкопляс у циклі з 10 оповідань «Проникливість лікаря Піддубного» неодноразово порівнює своїх персонажів з «Шерлоком» [6, с. 28], а у 1965 році Борис Антоненко видає книжку «Золотий чемодан», де один з розділів закінчується оповіданням ««Шерлок Холмс» допоміг» [1]. Тут констатуємо не лише якісні та художньо довершені стилізації та алюзії, але й просто шаблонні цитування і вибірккові ремінісценції, яких було чимало.

У сучасній українській літературі також з'явилося багато художніх модифікацій «голімівської» теми. Андрій Кокотюха не приховував, що до написання роману «Темна вода» його надихнув «Баскервільський

пес» Артура Конана Дойла [12], а Микола Савчук у стилі майстерно зімітованих літературних містифікацій та доладних популяризацій у передмові до повісті «Коломийська історія Шерлока Голмса» пише, що його текст – це переклад з англійської мови досі «невідомого детективу доктора Ватсона про Шерлока Голмса» [10, с.4]. Зрештою, впливи «шерлокіани» простежуються й творах Владислава Івченка й Юрія Камаєва «Стовп самодержавства, або 12 справ Івана Карповича Підпригори», Тетяни Юр'євої «Чотири кроки до початку», Богдана Коломійчука «Готель «Велика Прусія»».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Історіографія «шерлокіани» також має доволі розлогу амплітуду, тенденційність та етапність. Перші узагальнення сформовано на основі жанрових, сюжетних та образних детермінант авторського оригіналу. Як правило, бібліографічні праці Р. де Ваала [17; 18], Р. Гріна та Дж. Гібсона [21], Дж. Трейсі [35], Дж. Шова [28] та багатьох інших репрезентують творення «голмівського» канону. Дж. Томпсон відзначає «формальну інноваційність й ідеологічну сталість» тексту Артура Конана Дойла [36, с. 63]. Масова епігонська хвиля спонукала до вивчення «питання популярності та комплексу упізнаваності саме дойлівського циклу, що посідає особливе місце серед розвідок з шерлокознавства» [9, с. 15]. Тож «Холмс живе власним неймовірним та автономним від свого літературного творця життям» [36, с. 63].

Образ Голмса у «шерлокознавстві» набуває універсальних трактувань, його використовують для інтерпретацій не лише детективних історій, жанрових форм, художніх практик. Зокрема, популярними є дослідження аналогій між «світоглядом» Голмса та філософськими, соціально-історичними доктринами, духовними практиками – раціоналізмом, сцієнтизмом, дарвінізмом, спіритуалізмом, ніцшеанством, фрейдизмом тощо. Такі вектори присутні у працях Дж. Дженсена, Дж. Розмарі, К. Руфа, Дж. Саймонс [22; 25; 26; 31]. Особливо контрастними є психоаналітичні та гендерні студії шерлокіани, що з'явилися впродовж останніх десятиліть. Тут також маємо дуже різноманітні фокусування – Р. Ділтс визначає причини та наслідки Голмсової беземоційності, візуальні репрезентації у його мисленнєвій акційності [19], Б. Мейсон вдається до трактувань психології Голмса в контексті семіотики та семантики «кольорів», визначає аналогії між кольорами одягу та типами мисленнєвих процесів детектива [23]. Маскулінні риси Голмса у проєкції біографії Артура Конана Дойла вивчає Д. Баршам [14] тощо.

В українському літературознавстві також спостерігаємо зацікавлення темою «шерлокіани». У дисертації Любові Расевич «Шерлок Холмс А. Конан Дойла як інтерпретація «міфу надлюдини» у форматі міدلлітератури» [9] образ Голмса трактується у «парадигмі концептів міфу та архетипу», а «холмсіана як явище міدلлітератури з установкою на міфологізацію» [9, с. 10]. У студіях Анастасії Бугрій осмислюється

«Образ Шерлока Холмса як засіб розкриття культурних цінностей вікторіанської доби» [2], а Оксана Гальчук осмислює образ Голмса у контексті англійського та американського неоромантизму [3].

Мета статті – дослідити інтертекстуальну парадигму повістей Артура Конана Дойла «Баскервілів пес» та Миколи Савчука «Коломийська історія Шерлока Голмса», міжтекстові відношення, стилізування, структурно-семіотичні та наративні подібності й відмінності.

Виклад основного матеріалу. Український письменник Микола Савчук у передмові до повісті «Коломийська історія Шерлока Голмса» справно маскує своє авторство, вигадуючи окрему історію про те, що його текст – це лише переклад невідомого рукопису Ватсона. Мовляв, автор не опублікував його через те, що його могли не зрозуміти англomовні читачі, бо події відбуваються в «незнаній їм Галичині – закуток Австро-Угорської імперії – з її міжнаціональним, мовним і побутовим розмаїттям» [10, с. 3]. Підміна авторства – популярне явище літературних містифікацій, власне, до цього вдавався І.Франко у передмові до збірки «Зів'яле листя», серед творців шерлокіани – Ніколас Мейєр у романі «The Seven Per Cent Solution (Семивідсотковий розчин)», він стверджує, що текст – це репринт спогадів доктора Ватсона.

Використання такої практики має посилювати авторитетність розповіді, сприяти її правдивості та легітимності. У такий спосіб і коломийський автор прив'язує свій текст до славного циклу, виокремлюючи лише місце розгортання сюжету, а всі інші складники нарації начебто «уатсонівські». Отож, міжтекстові зв'язки означено одразу, що «виправдовує» надалі присутність усіх традиційних для «шерлокіани» оповідних кодів, зануреність у простір «пам'яті тексту» [17].

Порівняння структур повістей Артура Конана Дойла «Баскервілів пес» та Миколи Савчука «Коломийська історія Шерлока Голмса» виявляє типові структурно-семіотичні подібності, що дозволяє стверджувати майстерне стилізування та модифікування дойлівського канону. Події у детективі «Баскервілів пес» вибудовано у хронологічній послідовності, що не притаманно для стилю Артура Конана Дойла, адже його попередні твори такого об'єму подано у двох частинах («Етюд у багряних тонах», «Знак чотирьох», «Долина жаху»): у першій – автор описує історію розслідування злочину Шерлоком Голмсом і його товаришем доктором Ватсоном, а в другій – історичні передумови та обставини детективної драми. «Баскервілів пес» ж написано як історію одного місяця з життя Генрі Баскервіля, він поділений на розділи, традиційно, у нотатнику доктора Ватсона. У такий ж спосіб сконструйовано сюжетний лад і в українського автора.

Обидві повісті починаються зі згадки про детективне агентство на Бейкер-стрит, 221 Б, до якого приходять клієнти Шерлока Голмса, що потребують допомоги. В обох випадках звертаються до нього не особи, яким

загрожує небезпека, а посередники, друзі, родичі (доктор Мортімер, «Баскервілів пес», граф Карлайл, «Коломийська історія Шерлока Голмса»).

У обох текстах злочинець змінює прізвище і видає себе за іншу людину. У повісті «Баскервілів пес» натураліст, який називає себе Степлтоном, насправді ж «виявився сином того Роджера Баскервіля, молодшого брата сера Чарльза, якому довелося тікати в Південну Америку, де він одружився, і після нього залишився син, який носив батьківське прізвище [4, с. 410]», а в «Коломийській історії Шерлока Голмса» Річард Руквуд називає себе Франтішек Соботка [10, с. 105]. Обидва вбивці є близькими родичами – двоюрідними братами – жертви, яку вони мають намір вбити («Собака Баскервілів») або запроторити за ґрати («Коломийська історія Шерлока Голмса»), щоб звільнити собі дорогу до спадщини.

Окрім структурних подібностей, в обох текстах помічаємо однотипні семіотичні маркування, що теж мають сюжетно-композиційну функціональність. У повісті Артура Конана Дойла міс (місіс) Степлтон відправляє лист-застереження, у якому повідомляє сера Генрі Баскервіля «Якщо вам дорогі здоровий глузд і життя, тримайтеся якнайдалі від торф'яних боліт [4, с. 296]», а в повісті Миколи Савчука такий лист надсилає Річард Руквуд Шерлоку Голмсу, у якому намагається збити його на хибний шлях розплутування справи: «У нашій кімнаті, засвітивши велику грубу свічку на столі, Голмс розпечатав конверт і, побачивши вирізані з газетного шрифту літери, послав мене за Стівом. Наш молодий колега відразу ж переклав текст, а властиво це були два слова, написані, а достеменніше викладені, приклеєні, по-польськи – «Шукайте Петра». – Мається на увазі «Петра Варчука»? – спитав я. – Очевидно, – відповів Голмс. [10, с. 67-68]».

Колекціонування – ще одна форма позначення психотипів персонажів. Його трактують як особливий різновид «психометафори», що позначає особливий тип фанатичної поведінки, інтелектуально-аксіологічного заангажування. Натураліст Степлтон займається полюваннями за рідкісними метеликами, а померлий інженер захоплювався філателією. У Артура Конана Дойла – «Повз нас пролетів маленький метелик, і Степлтон із приголомшливою спритністю кинувся за ним навздогін. Я з жахом побачив, що метелик понісся прямо до твані, але мій новий знайомий легко стрибав з купини на купину й розмахував зеленим сачком. Сірий костюм і рвучкі рухи його самого уподібнювали до величезного метелика. Я стояв, дивлячись на нього із дивним поєднанням замилювання і страху, – мені все здавалося, що він от-от оступить й зануриться у зрадницьку драговину [4, с. 330]», а у Миколи Савчука – «Так, він мав велику пристрасть до колекціонування марок, але таїв це від своїх колег, щоб його не повважали диваком [10, с. 39]».

Знаками сюжетної інтриги у текстах письменників стають елементи одягу – черевик і капелюх. У повісті «Баскервілів пес» з Генрі Баске-

рвілем трапилась неприємна пригода – у нього спершу пропадає черевик, потім – інший, але знаходиться перший. Схоже комбінування розгортається й у творі «Коломийська історія Шерлока Голмса», де злочинець продає циліндр своєї жертви, потім купує його (в іншому образі), далі дарує його іншій людині, а сам оголошує, що його в нього викрали, щоб заплутати детективів.

Хибний слід. У повісті «Баскервілів пес» один з розділів називається «Три обірвані нитки», у якому автор описує Голмсові невдачі «От і обірвалися дві нитки одразу, Ватсоне. Немає нічого краще за такі справи, де всі немов вступили проти тебе у змову. От тоді й починаєш входити в азарт. Ну що ж, підемо третім слідом [4, с. 312]». У творі «Коломийська історія Шерлока Голмса» письменник теж розповідає про відвідини трьох коломийських філателістів (адвоката Абрама Шустера, професора польської гімназії Збігнева Млечка, судового радника Івана Чорнявського), які «нічого не дали» [10, с. 51-52]. Важливими для усвідомлення текстуальної типовості є і функції комісарів поліції. Образи і номінування мають особливий колорит у обох авторів, попри схожу сюжетну функцію, типаж, Микола Савчук прагне сформулювати свій національний варіант у творенні цього образу.

Гендерна тема, особлива родова координація, маскулінний «психопортрет» у циклі про Голмса вивчалися доволі багатовекторно, у центрі часто були обґрунтування чоловічих атрибутів – «маскулінної» логіки та дедуктивної семіотики. Поряд з цим особливий інтерес викликали створені автором жіночі образи, їхня репрезентативність, типізація та оригінальність, що створені у традиціях «чоловічого романтизму» [9, с. 25].

У повістях Миколи Савчука й Артура Конана Дойла дві пари жіночих образів: міс (місіс) Степлтон і міс Зеня, а також Лаура Лайонс і міс Каролінка. Щодо першої пари, то автори описують цих жінок тенденційними, вродливими та неповторними. Порівняймо зображення міс (місіс) Степлтон – «Окрім того, мені про неї говорили як про красуню, а жінка, що йшла стежкою, вражала своєю красою не зовсім звичного типу. Більшу різницю між сестрою й братом важко було собі уявити. Він – непоказний сіроокий блондин, вона – витончена, струнка, висока, яскрава брюнетка – таких я в Англії ще не зустрічав. Її тонкі, гордовиті риси були настільки правильні, що обличчя могло б здатися неживим, якби не виразний рот і швидкий погляд прекрасних темних очей. Ідеальна фігура, ошатна сукня – як дивно було бачити таке створіння на безлюдній стежці, що в'ється серед торф'яних боліт! [4, с. 331]» (для більшого підсилення Конан Дойл порівнює її з невиразним «братом»). Міс Зеня «Професор покликав доньку, і за хвилину зі спальні до нас вийшла надто вродлива дівчина [10, с.38]», «– (...) Міс Зеня – це ж справжня красуня. – До того ж краща за королеву Вікторію [10, с. 60-61]».

Такі художні репрезентації фемінних типів дозволяють підкреслити маскулінність Голмса, створюють особливий гендерний фон для уви-

разнення сильного, раціонального патріархального героя. Шотландський та український письменник заглиблюються у трансляцію візуальної та духовної репрезентативності, констатуючи дихотомії тілесної вроди та духовної сили.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Повість Миколи Савчука «Коломийська історія Шерлока Голмса» створена з урахуванням канонів «шерлокіани», проявляє експліцитні та імпліцитні інтертекстуальні зв'язки з текстами Артура Конана Дойла, насамперед повістю «Баскервілів пес». Вони констатуються у текстуальній стилізації та модифікації архетексту, їх виявами є «маска» оповідача, імітаційні наративні ситуації, ідеостильові, структурно-семіотичні запозичення, сюжетні, образні, ідеологічні типовості. Попри інтертекстуальну тенденційність, текст Миколи Савчука рясніє особливим етнокультурним колоритом, соціально-історичним контекстом, що вносить популярний сюжет у іншу парадигму текстуальних та позатекстуальних відношень, тож і потребує окремого дослідження.

Література

1. Антоненко Б. Золотий чемодан. Записки прокурора. Львів: Каменяр, 1965. 232 с.
2. Бугрій А. С. Образ Шерлока Холмса як засіб розкриття культурних цінностей вікторіанської доби. *Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету*. Серія: Філологічні науки: [зб. наук. ст.] / [гол. ред. В. А. Зарва]. Бердянськ: БДПУ, 2017. Випуск XIV. С. 142-148.
3. Гальчук О. В. Англійський і американський неоромантизм у постатях і текстах: навчальний посібник. Івано-Франківськ: Видавець Кушнір Г. М., 2023. 163 с.
4. Дойл А. К. Людина з Бейкер-стріт: Повість та оповідання/Пер. з англ. М. А. Дмитренка. К.: Дніпро, 2001. 448 с.
5. Желязни Р. Ніч у самотньому жовтні./ перек. Денис Дьомін. Тернопіль: Навчальна книга Богдан, 2023. 160 с.
6. Жигун С. Український детектив 1920-1980-х років: історія і прагматика. *Детективний жанр: художньо-естетичні трансформації в історико-літературному процесі: [монографія]* / за редакцією проф. О.В. Кеби. Кам'янець-Подільський: Видавець Ковальчук О.В., 2021. С.26-43.
7. Леблан М. Арсен Люпен – шляхетний грабіжник / пер. з фран. І. Андрущенко. Тернопіль: Навчальна книга Богдан, 2022. 170 с.
8. Леблан М. Арсен Люпен проти Херлока Шолмса / пер. з фран. Є. Маричева. Харків: Фоліо, 2023. 221 с.
9. Расевич Л. П. Шерлок Холмс А. Конан Дойля як інтерпретація «міфу надлюдини» у форматі мідллітератури: дис. ... канд. філол. наук: 10.01.04. Кам'янець-Подільськ, 2016. 217 с.

10. Савчук. М. Коломийська історія Шерлока Голмса. Коломия: Вік, 2016. 128 с.
11. Солецький О. М. «Пам'ять тексту» в літературознавчих концепціях ХХ століття. *Вісник Прикарпатського університету. Філологія*, 2010. Вип. 27-28. С. 48-54.
12. «Темна вода»: друге життя першого готичного детективу України. Сайт Андрія Кокотюхи. URL: <https://www.kokotuha.com> (дата звернення: 12.05.2025)
13. Barrie J. M. The Late Sherlock Holmes. The St. James's Gazette. 29 december 1893. URL: https://www.arthur-conan-doyle.com/index.php/The_Late_Sherlock_Holmes (дата звернення 12.05.2025)
14. Barsham D. Arthur Conan Doyle and the meaning of masculinity / Diana Barsham. Farnham: Ashgate, 2000. 312 p.
15. Cordurie S. Sherlock Holmes and the Vampires of London. Milwaukee: Dark Horse, 2014. 96 с.
16. Cullin M. Mr Holmes. Edinburgh: Canongate Books, 2015. 272 p.
17. DeWaal R. The World Bibliography of Sherlock Holmes and Dr. Watson / Ronald de Waal. New York: Graphic Society, Boston, 1974. 526 p.
18. DeWaal R. The International Sherlock Holmes / Ronald Burt de Waal. London : Archon Books, 1980. 622 p.
19. Dilts R. Strategies of Genius: Aristotle, Sherlock Holmes, Walt Disney, Wolfgang Amadeus Mozart. Meta Publications, 1994 352 p.
20. Doyle A. C., Carr J. D. The exploits of Sherlock Holmes. New York: Random House, 1954. 338 с.
21. Green R. & Gibson J. A Bibliography of A. Conan Doyle / Richard Green, John Gibson. London : Clarendon Press, 1983. 712 p.
22. Jensen J. The avant-garde Sherlock Holmes. *The Baker Street Journal*. Vol. 53, No. 1. p. 13-20.
23. Mason B. Pursuing Sherlock Holmes / Bill Mason. Bloomington: Xlibris Corporation, 2010. 151 p.
24. Redmond C. Sherlock Holmes Handbook. Toronto: Dundurn, 2009. 336 p.
25. Rosemary J. Sherlock Holmes codes the social body / Jann Rosemary // ELH. Volume 57, Issue 3 (Autumn 1990). P. 685-708.
26. Rufa K. A Sherlockian Scandal in Philosophy / Kate Rufa. *Sherlock Holmes and philosophy: the footprints of gigantic mind* / edited by G. Reisch. Chicago: Open Court, 2011. P. 3-15.
27. Sherlock Holmes in Orbit / edited by M. Resnick, M. H. Greenberg. New York: DAW Books, 1995. 374 с.
28. Show J. The Basic Holmesian Library. *Baker Street Journal*. Vol. 44, № 4. December 1993. P. 44–52.
29. Smith D. The Mammoth Book of The Lost Chronicles of Sherlock Holmes (Mammoth Books 432). London: C & R Crime. 2014. 513 с.

30. Smith D. The Lost Chronicles of Sherlock Holmes , Volume 2. London: Robinson, 2016. 538 c.
31. Symons J. Bloody Murder – From the Detective Story to the Crime Novel: A History / Julian Symons. London : Faber&Faber, 1972.
32. The Arthur Conan Doyle Encyclopedia. URL: https://www.arthur-conan-doyle.com/index.php/Studies_in_the_Literature_of_Sherlock_Holmes#Studies_in_the_Literature_of_Sherlock_Holmes (дата звернення: 12.05.2025)
33. The New Adventures of Sherlock Holmes / edited by M. H. Greenberg, J. L. Lellenberg, C.-L. R. Waugh. New York: Carroll & Graf, 1987. 345 c.
34. The resurrected Holmes: new cases from the notes of John H. Watson, M.D. / edited by M. Kaye. New York: St. Martin's Press, 1996. 337 c.
35. Tracy J. Encyclopedia Sherlockiana; or, A Universal Dictionary of the State of Knowledge of Sherlock Holmes and His Biographer, John H. Watson / Jack Tracy. New York: Avon Books, 1979. 411 p.
36. Thompson J. Fiction, Crime and Empire: Clues to Modernity and Postmodernism. Champaign: University of Illinois Press, 1993. 200 p.
37. Thomson J. The Secret Files of Sherlock Holmes. London: Constable and Company, 1990. 224 c.
38. Thomson J. The Secret Chronicles of Sherlock Holmes. London: Constable and Company, 1992. 203 c.
39. Thomson J. The Secret Journals of Sherlock Holmes. London: Constable and Company, 1993. 223 c.
40. Thomson J. The Secret Documents of Sherlock Holmes. London: Allison & Busby, 1999. 233 c.
41. Thomson J. The Secret Notebooks of Sherlock Holmes. London: Allison & Busby Ltd., 2004. 220 c.
42. Werner A. Sherlock Holmes: The Man Who Never Lived And Will Never Die. London: Ebury Press, 2014. 256 p.
43. Wexler B. The Mysterious World of Sherlock Holmes. New York: Skyhorse 2020. 433 c.

**INTERTEXTUAL PARADIGM OF ARTUR CONAN DOYLE'S
"THE HOUND OF THE BASKERVILLES" AND MYKOLA
SAVCHUK'S "THE KOLOMYIA STORY OF SHERLOCK HOLMES"**

Oleksandr Soletskyi, Mykhailo Nepyivoda

*Vasyl Stefanyk Precarpathian National University; 76018, Ivano-Frankivsk,
57 Shevchenko st.; e-mail: oleksandr.soletskyy@pnu.edu.ua*

***Objective.** The paper studies the intertextual connections between Arthur Conan Doyle's "The Hound of the Baskervilles" and Mykola Savchuk's "The Kolomyia Story of Sherlock Holmes". Comparative observations are*

presented with regard to the poetics of “Sherlockiana.” **Research Methods.** *The study employs a system of hermeneutic, structuralist, and comparative methods. The author relies on the research methodology of semiotics, narratology, and uses the methodology of literary cognitive science. This is due to the specific nature of the study, its subject and scope of study.* **Results.** *The paper identifies and summarizes the main forms of textual stylization and modification, including manifestations such as the “mask” of the narrator, imitative narrative situations, and ideostylistic paradigms. It also reveals structural and semiotic borrowings, as well as plot-related, figurative, and ideological contexts of the works.*

Keywords: *intertextuality, mystery fiction, Sherlockiana, Holmesiana, partnership, narration, plot.*